



Guarinus Veronensis Floro suo salutem plurimam dicit.

De sine

causa factum esse certum scio quod diphthonganda vocabula scire te vellem intelligo, quoniam eam rem et ad orthographiam recte scribendam formula pertinere: et non paruum legedi documentum prestare posse cognovis. Quia quidem in re quid agam subdubito. Nam nisi tu me morem voluntati: qui de me optime meritus es: gessero, ingrati tudinis merito esse confitear: erit necesse. Quo crimine nihil grauius aut acerbius vel apud plures puniri testis est Xenophon. Subinde cum negligentia et vicio librariorum omnem ferme diphthongoz consuetudinem abolitam aut depravatam aspicias, ita ut breuis sepe numero syllabas vetustissimis codicibus diphthongis notatas operata. In ipsarum rationem aut usum aucuper vix satis scio. Et eo magis quod postulas dicto citius fieri festinantissimum vrges. Verum enimvero ne laborem potius fugisse me arguas: decreui, quantum vna tu multuaria lucubratione potuero, ad te de diphthongis colligere que latine locutionis memoria suppedtrabit, aut si quod paululum grece ex doctissimo ac impudico huiusmodi preceptore meo Danuele chrysolora degustavi. Et ut Ciceronis precepto facilius de quod disputat possit intelligi sermone a definitioe proficisci, satius esse arbitror;

Quid sit diphthongus.

Diphthongus est duarum vocalium cum singulorum voce sua seruetur, in eadem syllaba complexio ut aes Accius, vas, quod diphthongos pura dicitur erit cum nec i, nec u, suum seruare sonum constitit. Differt autem a monophthongo diphthongus, quod hec duas hinc vocales, illa vnicam dumtaxat cernit, ut Eoa, ubi tris monophthongos esse deprehendis. Dicta idcirco diphthongus quod binis consistat vocalibus

videat. Dis enim grecis, et phthongon sonum appellat. Aristoteli fecere diphthongos, au, eu, ae, oe. Quidam ei diphthongum adiciunt. Verum grecorum ea esse diphthongum manifestum est, quod cum plures habeat diphthongos ceteris ommissis quod nihil propositum producit, aliis attingat et quibus deriuari nostras liquet, cum in latinum vertit, aut per digressum, hoc est per syllabarum diuisionem utraqz manente littera, in ai soluit, ut maia, aiax. Aut sine digressu in ae diphthongum trahit, ut pcan, palestra, enneas, in eu diphthongo latina couertit ordo, ut eur, theus, aut in es, ut Achilles, vlyses, ptes. Aut in u, sola, ut fugio, in oe, ut comedia, tragedia, vel in oe vertit, ut pena, zphe nix, vel i u, ut punicus. Dissoluit interdum, ut troia, qz, aut per digressum i a, z in u, consonante soluit, ut nauis. Aut in au, diphthongo, ut naufragium, aula, austerus. Et ut ad nostras redeam, ae diphthongon quidam passim ptulerunt, ut sylle, galbe, amynta, muse. Nonnulli per secunda ei littera, i, e, more grecorum, i, pnuciauerunt. Quia propterea non antiquitatis amantissimum aut lai per aule, z picta per picta vestis suo inseruit carmini, ut. Iulai in medio libabatur pocula bacchi. Diues equum, diues picta vestis et auri. Singulares generandi z dandi casus et plures notandi z vocandi in prima declinatione, diphthongo finali vel ae, notari certissimum est, ut lere. Plurima quoque deriuatorum nomina eius exeuntium diphthongant, ut ca potissime quod a vocalibus in a, aut in e, pductam exeunt, aut i ae, ut Verona, verone, Dilena, mitilencus, Athene, atheneus. Nunc cum nulla de au, z eu, extat ambiguitas, de ae, z oe, dicendum est. Et primo de ae, seruat alphabeti ordine, cui quoniam memoria suggerint, tute addere quod legendo coopereris poteris.

De diphthongo ae. in primis syllabis.

Eacus z ab eo deriuata, ut eacides. Hec cum compositis, ve hecane. Edes et ab eo nata, ut edifico, edepol, edituus, edilitas. Edus. Egecapra, z ab eo edita, ut Egis clipeus palladis, egloga, egoceros, Lapidicom, Eger, egritudo, egrorus.